

Arrest

nr. 96 546 van 4 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Spaanse nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 19 oktober 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 augustus 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlagen 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die loco advocaat H. RIAD verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienden op 5 maart 2012 elk een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende.

1.2. De twee minderjarige kinderen van verzoekende partijen dienden op 5 maart 2012 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als bloedverwant in neerdalende lijn.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 29 augustus 2012 ten aanzien van eerste en tweede verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, die eerste verzoekende partij op 20 september 2012 ter kennis werd gebracht en die tevens betrekking heeft op haar kinderen, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, § 2, 2^e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 05.03.2012 werd ingediend door:

Naam: [E. A. S. K.]

Nationaliteit: Spanje

Geboortedatum : 28.12.1969

[...]

+ 2 minderjarige kinderen:

[H. E. A. L.] [...]

[H. E. A. M.] [...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene heeft op 05.03.2012 voor de derde maal een aanvraag van verklaring van inschrijving ingediend. Zij legde ter staving van deze aanvraag volgende documenten voor: een bewijs van inschrijving bij de VDAB, aanwezigheidsattesten van de Nederlandse les en een bewijs dat er een einde is gekomen aan haar arbeidsong[e]schiktheid.

Overeenkomstig de bepalingen van art. 50, §2, 3° van het KB van 8.10.1981 hoort een werkzoekende aan te tonen (1) ingeschreven te zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddel[...]ing of sollicitatiebrieven voor te leggen en (2) het bewijs over te maken een reële kans op tewerkstelling te maken. Aan de eerste voorwaarde blijkt voldaan door voorlegging van het attest van de VDAB. Als bewijs een reële kans te maken legde betrokkene enkel aanwezigheidsattesten van deelname aan de Nederlandse les voor, alsook het bewijs niet meer arbeidsongeschikt te zijn. Dit is uiteraard onvoldoende om als afdoende bewijs te kunnen dienen. Het deelnemen aan de Nederlandse les op zich en het arbeidsgeschikt verklaard worden hoeft immers niet noodzakelijk te betekenen dat betrokkene daadwerkelijk binnen afzienbare tijd aan de slag kan. Wel integendeel, als dit het enige is wat betrokkene ondernomen heeft om werk[...] te vinden, zal ze weinig succes boeken. Bij gebrek aan bewijzen betreffende andere zaken die ze heeft ondernomen om werk[...] te vinden zoals bvb solliciteren, op gesprek gaan, zich inschrijven bij interimkantoren, edm, evenals welke reacties ze gekregen heeft van potentiële werkgevers op deze pogingen, welke werkervaring ze heeft, welke vaardigheden/diploma's en talenkennis ze bezit, kan er niet toe worden besloten dat betrokkene een reële kans maakt op tewerkstelling. Betrokkene verblijft intussen, samen met haar gezin, reeds sinds begin 2011 in België, indien zij een reële kans op de Belgische arbeidsmarkt zou maken, zou toch mogen verwacht worden dat zij intussen aan de slag zou zijn. Betrokkene mo[cht] naar eigen goeddunken alle mogelijke stavingsdocumenten overmaken om de reële kans op tewerkstelling aan te tonen. Als dan de meest recente documenten die betrokkene voorlegt dateren uit december 2011, terwijl de aanvraag tot verklaring van inschrijving dateert van 5 maart 2012, is dat toch zeer merkwaardig.

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden gesteld in art. 40 §4, 1° (wet 15.12.1980) en art 50 §2, 3° (KB 08.10.1981) waardoor het verblijfsrecht niet kan toegestaan worden.

Gezien het verblijfsrecht van betrokkene werd geweigerd, kunnen de kinderen, die een aanvraag indiende[n] o.b.v. gezinshereniging met hun moeder, zich niet bij haar voegen, zoals bepaald in artikel 40 bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980. Het verblijfsrecht kan [...] de gezinsleden dan ook niet toegestaan worden."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, die tweede verzoekende partij op 20 september 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, 2e lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring, van inschrijving, die op 05.03.2012 werd ingediend door:

Naam: [H. D. M.]

Nationaliteit: Spanje [...]

om de volgende reden geweigerd :

Betrokkene heeft op 05.03.2012 voor de derde maal een aanvraag van verklaring van inschrijving ingediend. Hij legde ter staving van deze aanvraag volgende documenten voor: een bewijs van inschrijving bij de VDAB en aanwezigheidsattesten van de Nederlandse les.

Overeenkomstig de bepalingen van art. 50, §2, 3° van het KB van 8.10.1981 hoort een werkzoekende aan te tonen (1) ingeschreven te zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling of sollicitatiebrieven voor te leggen en (2) het bewijs over te maken een reële kans op tewerkstelling te maken. Aan de eerste voorwaarde blijkt voldaan door voorlegging van het attest van de VDAB. Als bewijs een reële kans te maken legde betrokkene enkel aanwezigheidsattesten van deelname aan de Nederlandse les voor. Dit is uiteraard onvoldoende om als afdoende bewijs te kunnen dienen. Als dit het enige is wat betrokkene ondernomen heeft om werk te vinden, is het begrijpelijk dat betrokkene heden niet aan de slag is. Betrokkene gelooft kennelijk zelf evenmin in zijn tewerkstellingskansen gezien hij zich genoodzaakt zag zich te wenden tot het ocmw om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien. Een persoon die denkt spoedig aan werk te raken, is minder genoodzaakt beroep te doen op het ocmw, gezien er het vooruitzicht is zelf inkomen te verwerven. Wat verder afbreuk doet aan de kansen van betrokkene is dat op het inschrijvingsbewijs dd. 2.03.2012 van de VDAB staat vermeld, dat de inschrijving als werkzoekende gebeurde op vraag van het OCMW. Kennelijk is de aanmelding bij het ocmw dus voorafgegaan aan het zich aanmelden als werkzoekende. Logischerwijze zou men van een EU-onderdaan die gebruik wenst te maken van het vrije verkeer toch mogen aannemen dat deze eerste zelf werk gaat zoeken alvorens zich aan te melden bij het ocmw om steun te gaan vragen. De intenties en goede trouw van betrokkene komen daarmee in het gedrang.

Gezien bovenstaande vaststellingen en bij gebrek aan concrete bewijzen waaruit blijkt welke inspanningen betrokkene doet om aan werk te raken en hoe deze worden onthaald door potentiële werknemers, moet ertoe besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

2.2. De Raad stelt vast dat L. H. E. A. op 13 november 2012 meerderjarig is geworden, zodat eerste en tweede verzoekende partij haar, vanaf die datum, niet langer in rechte kunnen vertegenwoordigen. L. H. E. A. kan evenwel in eigen naam en zonder verdere vormvereisten het geding zelf verder voeren (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nr. 95 en RvS 20 november 1980, nr. 20.728).

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekende partijen voeren in het eerste middel de schending aan van de artikelen 40, § 4 en 62, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 50 en 51 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekende partijen betogen tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Zij verschaffen volgende toelichting:

"Overeenkomstig artikel 40 § 4 Vreemdelingenwet, heeft iedere burger van de Unie recht op verblijf van meer dan drie maanden indien hij de volgende voorwaarden vervult:

"1 ° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld; 2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt; 3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk."

De formaliteiten die hiervoor dienen te worden vervuld, zijn omschreven in artikel 50 van het Vreemdelingenbesluit dat als volgt luidt:

"De burger van de Unie die langer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk wil verblijven en die zijn burgerschap bewijst overeenkomstig artikel 41, eerste lid, van de wet, dient een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19.

In dit geval wordt de burger van de Unie die in het wachtregister ingeschreven is, zodra uit de controle van de effectieve verblijfplaats, waartoe de burgemeester of zijn gemachtigde moet laten overgaan, blijkt dat hij op het grondgebied van de gemeente verblijft, in het vreemdelingenregister ingeschreven. Het gemeentebestuur maakt het verslag dat na de controle van de verblijfplaats wordt opgesteld over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de vreemdeling daarentegen niet het bewijs van zijn burgerschap, overeenkomstig artikel 41, eerste lid, van de wet, overlegt, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig de bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19 aan de vreemdeling.

Zodra uit de controle van de reële verblijfsplaats, die de burgemeester of zijn gemachtigde moet laten uitvoeren, blijkt dat de burger van de Unie, ingeschreven in het wachtregister, op het grondgebied van de gemeente woont, wordt hij ingeschreven in het vreemdelingenregister. Het gemeentebestuur maakt het verslag opgesteld bij de controle van de verblijfplaats over aan de gemachtigde van de minister."

Verzoekers hebben geenszins voor de derde maal een aanvraag van verklaring van inschrijving ingediend, zoals de tegenpartij verkeerdelijk in de bestreden beslissingen aanhaalt.

Verzoekers hebben reeds een beroep ingediend voor Uw Raad betreffende eveneens een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Verzoekers dienen in het kader hiervan maandelijks naar de gemeente te gaan teneinde hun bijlagen 35 te verle[n]gen.

In het kader van deze verlenging werd aan verzoekers uitgelegd dat ze bewijzen dienen neer te leggen dat ze actief op zoek zijn naar een vaste betrekking.

Het is dus op vraag van de gemeentediensten dat verzoekers een bewijs van inschrijving bij de VDAB en aanwezigheidsattesten van de Nederlandse les hebben neergelegd.

Verzoekers hadden geenszins de bedoeling om een nieuwe verklaring van inschrijving te doen.

Desondanks, zijn de formaliteiten in het kader van een aanvraag voor een verklaring van inschrijving duidelijk.

[...]

Er is geen twijfel aan het feit dat verzoekers Spaanse burgers zijn.

Verzoekers hebben nochtans geen bijlage 19 verkregen.

Zij konden bijgevolg ook niet weten dat ze binnen een termijn van 3 maanden de nodige stukken moesten neerleggen, zoals vereist door artikel 50,§2, 3° Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen zijn in strijd met artikel 51 Vreemdelingenbesluit.

De bestreden beslissingen zijn voorts behept met een manifeste appreciatiefout nu verzoekers geen verklaring van inschrijving als burgers van de Europese Unie hebben ingediend maar enkel, op vraag van de Gemeente, bewijsstukken hebben neergelegd aangaande het feit dat ze actief naar werk zoeken om de enkele reden dat de Gemeente hierom vroeg bij de verlenging van hun bijlagen 35.

Dit blijkt ook uit het feit dat verzoekers geen bijlage 19 hebben verkregen.”

3.1.2. Verwerende partij repliceert als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers de aanvraag van verklaring van inschrijving ingediend hebben op 5 maart 2012 alsook dat de bijlage 19 door hen is ondertekend.

Verzoekers roepen de schending van de formele motiveringsplicht in maar betwisten de uitdrukkelijk vermelde motieven niet.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd werd omdat verzoekers niet aangetoond hebben een reële kans te maken op tewerkstelling.

Verzoekster bevindt zich in België sinds begin 2011 en is sindsdien werkzoekende. Uit de voorgelegde stukken, namelijk een attest van inschrijving van de VDAB, aanwezigheidsattesten van deelname aan Nederlandse lessen en een attest van einde van de arbeidsongeschiktheid kon niet worden afgeleid dat verzoekster een reële kans op tewerkstelling maakt.

Verzoeker legde eveneens een attest van de VDAB en aanwezigheidsattesten van deelname aan de Nederlandse lessen. Bovendien wendde hij zich tot het OCMW.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.).

De motivering voorzien in de beslissing vindt steun in het administratieve dossier en een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoekers tonen de ingeroepen schendingen niet aan.”

3.1.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak dient te worden onderzocht rekening houdende met de voorwaarden die zijn opgenomen in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, bepaling waarvan verzoekende partijen de inhoud correct weergeven.

Verzoekende partijen houden voor dat zij geen aanvraag tot afgifte van een verklaring tot inschrijving hebben ingediend en enkel een aantal stavingsstukken hebben neergelegd met het oog op de verlenging van de geldigheidsduur van de bijlage 35 die hen werd afgegeven naar aanleiding van het beroep dat zij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen instelden tegen eerder genomen beslissingen.

De Raad kan evenwel slechts vaststellen dat uit het door verwerende partij neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op 5 maart 2012 wel degelijk een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving indienden.

Verzoekende partijen kunnen niet voorhouden hiervan onwetend te zijn, daar eerste en tweede verzoekende partij hun aanvraag individueel ondertekenden en tweede verzoekende partij, als wettelijke vertegenwoordiger, ook de aanvragen van hun kinderen ondertekende. Aangezien op de aanvragen tot afgifte van een verklaring tot inschrijving van verzoekende partijen duidelijk staat vermeld dat zij binnen een termijn van drie maanden en dus ten laatste op 4 juni 2012 bewijzen waaruit blijkt dat zij een reële kans maken om te worden aangesteld dienen over te maken kunnen zij ook niet gevolgd worden in hun bewering dat zij niet wisten dat zij nog aanvullende overtuigingsstukken, zoals bedoeld in artikel 50, § 2, 3° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, dienden neer te leggen.

Daar op de aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) uitdrukkelijk wordt vermeld dat de aanvraag werd opgesteld in drie exemplaren waarvan één aan de aanvrager wordt afgegeven en verzoekende partijen deze aanvraagformulieren voor akkoord ondertekenden kunnen zij ook niet stellen dat zij geen exemplaar van deze aanvragen ontvingen.

Voorts moet worden vastgesteld dat verzoekende partijen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen zelf niet in vraag stellen.

De uiteenzetting van verzoekende partijen laat geenszins toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.3. Gelet op voorgaande vaststellingen dat verzoekende partijen op 5 maart 2012 aanvragen tot afgifte van een verklaring van inschrijving indienden, dat hen werd meegedeeld welke overtuigingsstukken nog dienden te worden neergelegd en dat zij de akten waarin wordt aangegeven dat een derde exemplaar voor hen bestemd is ondertekenden kan ook geen schending van de artikelen 50 en 51 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 worden vastgesteld.

3.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekende partijen ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusies is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekende partijen voeren in het tweede middel de schending aan van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 2 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van

bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het ministerieel besluit van 17 mei 1995).

Hun betoog luidt als volgt:

"De bestreden beslissingen werd beweerdelijk genomen door attaché [E. D. W.].

Artikel 42bis Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissingen zijn gegrond, luidt als volgt:

"§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding. "

Het Ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt wie deze gemachtigde van de Minister zijn.

De akte vermeldt een begin van schijnbaar elektronische handtekening van attaché [D. W.].

Men kan in casu immers niet spreken van een handtekening maar enkel van een paar vlekken!

Opdat Uw Raad hiervan in kennis kan worden gesteld, voegen verzoekers het origineel exemplaar van de bestreden beslissingen toe aan huidig verzoekschrift.

Indien men toch zou spreken van een handtekening, dient te worden opgemerkt dat geen enkele wet voorziet in het plaatsen van gescande handtekeningen.

Zulks een ingescande handtekening kan bezwaarlijk een echte handtekening vervangen.

Er kan immers niet worden nagegaan of de bestreden beslissingen effectief door de desbetreffende attaché werd genomen dan wel door een derde die de handtekening "erop geplakt" heeft.

Er bestaat bijgevolg geen enkele waarborg van authenticiteit.

In tegenstelling tot hetgeen men zou kunnen voorhouden, maakt zulks een ingescande "handtekening" geenszins een elektronische dan wel geavanceerde elektronische handtekening uit in de zin van de Wet van 9 juli 2001 houdende vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen en certificatediensten en de Richtlijn 1999/93 van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 1999 betreffende een gemeenschappelijk kader voor elektronische handtekeningen.

De definitie van een elektronische handtekening in de zin van de wet van 9 juli 2001 luidt als volgt:

"Art. 2. 1° elektronische handtekening » : gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie.

2° « geavanceerde elektronische handtekening » : elektronische gegevens vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie en aan de volgende eisen voldoet :

a) zij is op unieke wijze aan de ondertekenaar verbonden :

b) zij maakt het mogelijk de ondertekenaar te identificeren;

c) zij wordt aangemaakt met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden;

d) zij is op zodanige wijze aan de gegevens waarop zij betrekking heeft verbonden, dat elke latere wijziging van de gegevens kan worden opgespoord;"

Om te spreken van een elektronische handtekening moet er sprake zijn van elektronische gegevens gehecht aan andere elektronische gegevens.

Een ingescande handtekening voldoet hieraan niet daar deze op papier wordt gezet. Er kan bijgevolg geen sprake zijn van een elektronische handtekening.

Verzoekers verwijzen tevens naar een gelijkaardig geval waarin Uw Raad tot de conclusie is gekomen dat er geen sprake kon zijn van een elektrische handtekening:

"Uit het bovenvermelde volgt dat aan de gescande handgeschreven handtekening geen rechtsgeldigheid kan onzegd worden en dat de gescande handgeschreven handtekening niet als bewijsmiddel mag worden geweigerd louter op basis van het feit dat het slechts een gewone elektronische handtekening betreft. Tevens volgt hieruit dat een gewone elektronische handtekening als een equivalent van een klassieke handgeschreven handtekening kan beschouwd worden indien zij de functies vervult die aan de handgeschreven handtekening wordt toegekend.

De rechtsleer kent aan de geschreven handtekening unaniem de dubbele functie toe van identificatie van de ondertekenaar en van toe-eigening van de inhoud van het ondertekende stuk door de ondertekenaar. Een derde functie vloeit voort uit het gebruik van papier als drager van de handtekening: papier heeft als eigenschap dat elke latere verandering aan de akte onmiddellijk kan opgemerkt worden en draagt op die manier bij tot de integriteit van de inhoud van de akte (cf. J. Dumortier en S. Van Den Eynde, "De juridische erkenning van de elektronische handtekening", in Computerrecht2001 /4, p.187)."

Er kan derhalve niet worden nagegaan of de bestreden beslissingen wel degelijk werden genomen door attaché [E. D. W.]"

3.2.2. Verwerende partij werpt het volgende op:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers niet betwisten dat de bestreden beslissingen werden genomen door de daartoe bevoegde ambtenaar, maar zich gegriefd voelen door het niet manueel karakter van de handtekening.

Verwerende partij stelt vast dat er geen enkele bepaling van de vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepalen echter dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een manueel aangebrachte handtekening dienen te bevatten (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186 670).

Hoewel de wet van 9 juli 2001 houdende de vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen en certificatediensten (hierna: de wet van 9 juli 2001) nergens bepaalt dat deze van toepassing is op de publieke sector, dient er van uit gegaan te worden dat het geschetste juridische kader ook geldt voor elektronische handtekeningen die aangewend worden in de publieke sector. Het wetsontwerp van 16 december 1999 betreffende de werking van de certificatedienstverleners met het oog op het gebruik van elektronische handtekeningen stelt immers uitdrukkelijk dat beoogd wordt "de onzekerheid over het juridisch statuut van elektronische handtekeningen weg te nemen en zodoende de ontwikkeling van het elektronisch rechtsverkeer in de private en de publieke sector te bevorderen." (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.5).

Conform artikel 4, § 3 van de wet van 9 juli 2001 kunnen bij koninklijk besluit eventueel aanvullende eisen gesteld worden aan het gebruik van de elektronische handtekening in de openbare sector. Er werd tot op heden geen dergelijk koninklijk besluit getroffen. Uit artikel 4, § 3 van de wet van 9 juli 2001 kan afgeleid worden dat het juridisch kader voor elektronische handtekeningen zoals opgenomen in de wet, het basiskader vormt voor de elektronische handtekeningen in de openbare sector. Alleszins is het

zo dat het non-discriminatiebeginsel vervat in artikel 4, § 5 van de wet van 9 juli 2001 (zie verder), dat de omzetting vormt van artikel 5.2. van de Richtlijn 1999/93/EG van het Europees parlement en de Raad van 13 december 1999 betreffende een gemeenschappelijk kader voor elektronische handtekeningen, van toepassing is op elektronische handtekeningen die gehanteerd worden in de publieke sector (cf. studie voor de Europese Commissie uitgevoerd door J. Dumortier e.a., "The Legal and market aspects of electronic signatures- Legal and market aspects of the application of Directive 1999/93/EC and practical applications of electronic signatures in the Member States, the EEA, the Candidate and the Accession countries", waarin in de rubriek "Recommendations" (Aanbevelingen) het volgende gesteld wordt: "Member States should be made aware that the non-discrimination rule of art. 5.2. of the Directive applies not only to the private but also to the public sector." (http://ec.europa.eu/information_society/eeurope/2005/all_about/security/electronic_sig_report.pdf).

Het wordt niet betwist dat de gescande handgeschreven handtekening geen geavanceerde elektronische handtekening met gekwalificeerd certificaat is (in de rechtsleer ook omschreven als gekwalificeerde elektronische handtekening), die conform artikel 4, § 4 van de wet van 9 juli 2001 gelijkgesteld wordt met een handgeschreven handtekening. De verwerende partij kan dan ook niet verweten worden geen erkenning of certificaat bij te brengen die gepaard gaat met het gebruik van voormelde handtekening. Het betreft evenmin een geavanceerde elektronische handtekening zoals omschreven in artikel 2, 2° van de wet van 9 juli 2001. Uit de rechtsleer volgt duidelijk dat de vereiste van aanmaak met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden, de techniek van de symmetrische of asymmetrische encryptie vereist die het gebruik impliceert van een sleutel of meerdere sleutels (een publieke en private sleutel).

"Een gescande handgeschreven handtekening dat in een tekstverwerkingsbestand wordt geïmporteerd, kan beschouwd worden als een gewone elektronische handtekening." (P. Van Eecke, "Bewijsrecht en digitale handtekeningen: nieuwe perspectieven", in *Tendensen in het bedrijfsrecht 10: de elektronische handel*, Bruylant Brussel / Kluwer Antwerpen 1999, p. 259);

Verzoekers tonen de ingeroepen schendingen niet aan."

3.2.3.1. De Raad merkt op dat de naam van de ambtenaar die de bestreden beslissingen nam, met name attaché E. D. W., wordt vermeld in beide bestreden beslissingen. Verzoekende partijen geven deze naam ook correct weer in hun verzoekschrift en betwisten niet dat attaché E. D. W. bevoegd is om de bestreden beslissingen te nemen. Er kan in dit verband trouwens worden verwezen naar artikel 13, § 1 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het ministerieel besluit van 18 maart 2009), dat bepaalt dat een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing in toepassing van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 kan nemen.

Daarnaast moet worden gesteld dat het feit dat de handtekening van attaché E. D. W. niet goed leesbaar is op de afschriften van de bestreden beslissingen die verzoekende partijen werden betekend niet leidt tot de conclusie dat deze beslissingen door enige onwettigheid zijn aangetast. De Raad stelt daarenboven vast dat op de afschriften van de bestreden beslissingen die zich in het administratief dossier bevinden de handtekening van attaché E. D. W. wel goed leesbaar is, zodat het vaststaat dat het wel degelijk de ingescande handtekening van voormelde ambtenaar is die op de bestreden beslissingen werd aangebracht.

Verzoekende partijen betogen voorts dat geen enkele wet voorziet in het plaatsen van ingescande handtekeningen, maar tonen hiermee opnieuw niet aan dat de bestreden beslissingen door enige onwettigheid zijn aangetast. Zij maken immers niet aannemelijk dat er enige bepaling bestaat die zou verhinderen dat een gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding gebruik maakt van een ingescande handtekening en brengen evenmin de bepaling aan die deze ambtenaar zou verplichten om zijn handtekening met de hand neer te schrijven op elke individuele akte.

De bewering van verzoekende partijen dat de handtekening op de bestreden beslissingen, aangezien deze ingescand werd en er geen sprake is van elektronische gegevens die gehecht zijn aan andere elektronische gegevens, niet kan beschouwd worden als een handtekening in de zin van artikel 2 van de

wet van 9 juli 2001 houdende vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen, de elektronisch aangetekende zending en certificatediensten en van de Richtlijn 1999/93 van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 1999 betreffende een gemeenschappelijk kader voor elektronische handtekeningen vindt voorts geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege oordeelde met betrekking tot de ingescande handtekening op een door een gemachtigde van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen genomen beslissing dat het *“de digitale afbeelding is die met behulp van scantechnieken werd gemaakt”* en *“dat het daarbij gaat om een gewone elektronische handtekening in de zin van artikel 2, tweede lid, 1° van de Wet elektronische handtekening”* (cf. RvS 24 september 2010, nr. 207.655). Daarenboven moet er worden benadrukt dat, ongeacht of de handtekening die op de bestreden beslissingen is aangebracht al dan niet een elektronische handtekening is in de zin van voormelde wetsbepaling, een handtekening er enkel op gericht is om zekerheid te verwerven omtrent de identiteit van de auteur van de bestreden beslissing. Verzoekende partijen betogen dat deze zekerheid in casu niet bestaat omdat het mogelijk is dat een derde de handtekening van attaché E. D. W. op de bestreden beslissingen heeft *“geplakt”*. Verzoekende partijen brengen echter geen gegevens aan waaruit kan worden afgeleid dat derden in de mogelijkheid zouden zijn in de plaats van attaché E. D. W. deze ingescande handtekening te plaatsen. Zij brengen evenmin enig gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er aanwijzingen bestaan dat een dergelijk bedrog zou zijn gepleegd. Uit een administratieve nota in het door verwerende partij neergelegde administratief dossier kan bovendien zonder meer worden afgeleid dat de bestreden beslissingen wel degelijk werden genomen door attaché E. D. W.

Verzoekende partijen houden bijgevolg ten onrechte voor dat niet kan worden nagegaan of attaché E. D. W. de bestreden beslissingen nam. Zij tonen niet aan dat de bestreden beslissingen niet, conform artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, werden genomen door een gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris.

3.2.3.2. Verzoekende partijen kunnen ook niet meer dienstig verwijzen naar de bepalingen van het ministerieel besluit van 17 mei 1995. Dit ministerieel besluit werd immers opgeheven bij voormeld ministerieel besluit van 18 maart 2009.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK